

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek.

31. szám.

Pest, majus 25-kén 1849.

E lap megjelenik minden este, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhozhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el. Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országúton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

MAGYAROK!

Terhes időket éltünk keresztül.

A közelebbi napokban őseink véres csatáinak nagyszerű képét láttuk e szép hon térsin felujlani, — de nem csak a véres csaták képe ujult fel, hanem ama hősi lélek s törhetlen akarat is, melly a magyar nevét a hír s dicsőség szárnyaira ragadá és világszerte meghordozá — fényes diadalokkal párosulva — föltámadott a szabadságért küzdő nemzet legújabb történetében.

A zsarnok hatalom reánk tört minden vadságával, s a nemzet készületlen erővel bár, de szent ügye tiszta öntudatával s szabadságlelke meggyilkolhatlan erejével nézett szeme közé el- lenének.

A hitszegő király reánk árasztott vést és vihart, kidobá az armány hálóját nemzeti létünk meggyilkolására; de szent ügyünk pajzsa megóvott az enyészettől, és dicsőséges fegyvereink az áruló király fejére zúditották vissza az erkölcsi halált, mit ő kérlelhetetlenül nemzeti becsületünkre mért.

A hitszegő király isten ítéletét hívá föl vakmerően harcúbirául.

És isten ítél.

Fegyvereink rohanó hatalma Kápolnától Pozsonyig az ur igazságos menykövének lón egy villámlása, melly sujtvá robogott keresztül az ellenség zsoldos hadain.

S az ellenség megtörve futott.

Futamódása erősen és kétségbeesett volt, mint bűnös, kit isten haragja ardtórol mezőre, mezőről hegyekre kerget, de bűne mindenütt vele fut és nyugtát sehol nem találja.

Hazának majd minden talpalatnyi földé vérrel áztatva, vitéz seregünk diadalhelyéül szenteltetett föl. Nemzeti zászlónk a gaz rablók s gyujtogatók nyomában mindenütt szívárványként lobogott fel, mintegy szent ígéret jelképeként annak: hogy többé azon tereket e gaz fajzat dúló árjával el nem özönlendi.

Győzelmünk, mellyre hitünket olly erős lélekkel alapítottuk, dicsően teljesült.

A nemzet nehéz harcainak gyümölcsét élvezi. Látja virulni a kiontott vérből fakadt virágokat:

Független és szabad!

Megdönté a bűnös trónt, honnan három száza- don át csak szenvedés és pusztulás áradott reá.

Elítélte a zsarnokot, ki lábbal tiporta a hit és igazság szentségét.

Szerzett magának dicső jele nt, utódai szá- mára biztos jöve nd ő t.

Kiengesztelé ősei dicsőült árnyait, kiknek hamvain biturul tapodott az ellenséges láb, és megújítá sirjuk felett a dicsőség emlékkövét — győzelmeiben!

Mindezt a legszigorúbb becsületesség ösvé- nyén ö n e r e j e által.

Illy dicső eredvényt, mellyet állhatatosság és kitartás, önfeláldozás és homfiainak tiszta szívére gyümölcsözött, isten nem perczekre adhatá csak választott nemzetének.

Nehéz napok tűzpróbáját álltuk ki rendület- lentül, s a nemzet megtörtetlen, férfias erejében — él!

Megismerkedett a vésszel, megmérte saját erejét. Már most elzett lélekkel áll elejébe bár- mi megtámadásnak, melly drágán szerzett sza- badságát veszéllyel fenyegetné.

Mit kivívott, meg is fogja tudni tartani.

Ez legyen szent, legyen elhatározott akara- tunk.

Azért készen legyetek, ha újabb kísértések nehéz órái jövedenek reánk.

Csüggedés ne zsibbassza szilárd elhatáro- zottságunkat a megtartás nagy munkája körül.

A szabadság harcza vagy dicső életet vagy dicső halált oszt bajnokainak.

S e nemzetnek csak vagy élni vagy halnia lehet, nyakát járomba görnyeszteti soha.

Készen legyetek!

A bitur zsarnok, kit isten elhagyott, a p o k o l- lal is szövetkezni fog, hogy e nemzetet igazságos küzdelmében megbuktassa, hogy törött koronáját, melly undok foltjaival fejét égeti, új hatalomsu- garakkal takarhassa el.

Nem lesz eszköz, mellyet ellenünk fölhasz- nálni ne akarjon. Neki keblünk minden szabad dobbanása egy fájdalmas, kínzó gyilkosurás, vagy nem ő-e az, ki szántóföldjeink letiprásában, hajlokaink füstölgő romjaiban, százezer honfitár- saink koldusbotra-juttatásában, özvegyeink siral- maiban, ártatlan kisdedeink halálcsuklásában, olly igen tetszett önmagának?

Készen álljatok!

Nem vagytok ti már gyermekek a csaták ro- bajában.

Hadd emlegesse a megbukott zsarnok bár mennyiszere a muszkát.

Méltó bajtársát emlegeti.

E nemzetet nem rettent meg.

Lejárt már az ijesztető sárkányok kora, most dicső huszáraink s vitéz honvédeink lőnek a csa- ták sárkányai.

Szabadságharcunk kezdetén részünkről egye- dül a bátorság s vitézség küzdött csatát a túlnyo- mó hatalom ellen.

S mi győztesek levénk.

Most már a bátorság s vitézségen fölül rend- szerezett erőben is jóval fölülhaladjuk ellene- inket.

Kétkedhetünk-e a győzelemben?

Nagy hivatásunkat a pokol daczára is férfi- asan be kell töltenünk; erre népek áldása bátorit.

Az orosz támadás az emberiség közérdekét hivatja fel élethaltusára, s mi nem egyedül fogunk a csatamezőn állani, isten és népek együtt vevőnek harcot velünk győzelemért, melly a zsarnokság romjain egy közös diadalivet vonand Európa szabad népei föl.

Jelszavunk: jöjön muszka, vagy bármi bitur hatalom. Vöráldozatra készen áll a nemzet — szabadságaért — mind- örökre!

Rendelet.

A magyar nemzet ünnepélyes óvása az orosz avatkozás ellen.

A magyar nemzet országos életének velejében megtámadtatva, az igazságos isten segedelmével lehódította a pártütést, mellyet törvény és alkot- mány ellen maga a hitszegő uralkodó ház a leg- irtózatosb armány és erőszak által felbujtogatott.

És az ország határszéleig visszakergette a nemzet szabadságának s önállásának meggyilkol- lására törő austriai hadseregeket.

S az egész nemzetnek egyhangu lelkesedésé- vel s közmegegyezésével, elidegenithetlen nem-zeti jogánál s az önfentartás szent kötelességénél fogva kimondotta örökre való száműzetését a habsburg-lotharingiai háznak, melly magát a legirtózatosb bűnökkel és hitszegésekkel megfer- tőztette.

Soha nemzet igazságosabb harcot nem vivott.

Soha uralkodó ház igazságosabban nem bün- tettetett.

Soha nemzet méltóbb várakozással nem re- ménylheté, hogy közmegeállapodással alakított nemzeti kormányának a béke s nyugalom ölen

azon sebek gyógyítására lehetend fordítani gondjait, mikkel a trónvesztett zsarnok e nemzet keblét elárasztotta.

És ime minden hadizenet nélkül orosz fegyveres tömegek mutatkoznak a szomszéd Galliczia és Krakkó területén, Magyarországot az istentelen habsburgház fölhívására betöréssel fenyegetők.

Minden készületek, minden tudósítások arra mutatnak, hogy a szintolly zsarnok, mint saját bünei miatt erőtlén habsburg-lotharingiai ház az orosz hatalommali szövetség által igyekszik a sokat szenvedett magyar nemzet sirján emelni fel újra zsarnok hatalmának trónusát.

A magyar nemzet el van határozva, e megtámadásnak is ellenállani.

El van határozva, inkább utolsó embereig elvérezni, mintsem hogy gyilkosát urának fogadja el valaha.

De midőn e komoly és rendíthetlen határozatában ájtatos reménnyel hiszi igazságos fegyvereinek győzelmét, egyszerre az engesztelhetlen elkeseredés érzetével kiált fel isten s a mivelt világ népei előtt, és ünnepélyes óvást teszen az orosz hatalmasság igazságtalan avatkozása ellen, melly egy hitszegő zsarnok kedvéért minden emberi és nemzeti közjogot szentségtelen lábbal készűl tiporni.

Teszi ezen óvást a kényszerített önvédelem kétségbe vonhatlan köteleességének érzetében.

Teszi azon köz népjog nevében, melly az általadalmak kölcsönös viszonyainak fölszentelt alapját képezi.

Teszi azon szerződések, nyilatkozatok és óvások nyomán, mellyek a nemzetek életét a bitorlás tuhatalmaskodásai ellen minden más népek jogérzetének közös oltalma alá helyezik.

Teszi a szabadság, az európai egyensúly s a civilisatio nevében.

Teszi az emberiség s azon ártatlan vér nevében, melly illy háboruban kiontva, boszuért kiáltand fel az igazságos istenhez.

A magyar nemzet biztosan számít reá, hogy ezen óvására minden jogot tisztelő és szabadságot szerető nép meleg rokonszenve felelend.

De bár az egész világ által elhagyatnék is, határozott öntudattal jelenti ki isten és világ előtt, hogy a zsarnok erőszaknak meghajolni nem fog, hanem önvédelmének igazságos harcát utósó csep vérig megvívandja.

Isten s a mivelt világ legyen bíró közöttünk és zsarnok megtámadóink között.

Kelt Debreczenben majus 18-án 1849.

A magyar nemzet nevében

Kossuth Lajos,
kormányzó.

G. Batthyány Kázmér,
külgügyminister.

Pest, majus 25. 1849.

Ferencz József ismét egy szózatot ada ki, „an meine Völker Ungarns“

Aláírhatta volna: König von Jerusalem und Ungarn.

Ezen szózatban atyáskodó szívének újabb jelét adá. Átlátván tudnillik, hogy saját vitéz hadai nem elegendők a hazánkban olly borzasztóan felbomlott rendet helyreállítani, jelenti orosz barátainak leendő megérkezését, s reményli, hogy császári királyi-határtalan kegyelmének ez újabb fényes tanuságát hálás elismeréssel s illő jobbágyi alázatossággal fogadandjuk.

Mert ezen orosz had csupán azon emberséges czélből jó, hogy hazánkat egész Europa ide gyűlt sepredekétől megmentse.

Windischgraetz hazudta először, hogy a magyar hadsereg minden százsa közt 60 idegen. Hentzi már tovább ment a hazugság végtelen oceanjában, s felfedezé a lengyel-magyar köztársaságot. Azt mondják, az ember halála perczeiben lát-noki tehetséggel bir, talán még Hentzi igéje is testté lehet, ha nem is úgy, mint ő érté. — S e két érdemes férű felfedezéseire Ferencz József most proclamatiót épít.

Bonczoljuk azt saját szempontunkból.

Ezen proclamatio által bevallja az austrial császár, hogy ugynevezett népei leigázása, hazánk szétdarabolása s az eszküszegés kivitele annyira szíven fekszik, miszerint feledve a habsburgi ősi büszkeséget, feledve Mária Terézia fényes példáját, nem átkodik magát küll hatalom karjaiba vetni.

Bevallja az austrial császár, hogy később volt vazallá lenni, mint törvényes uton járva, hatalmas alkotmányos fejedelem.

Bevallja, hogy jövőre ha — mit isten nem engedend — orosz segedelemmel győzendene is, Austria megszünt első rangu hatalmasság lenni, mert trónja népe gyűlölsége és világalommal kaczerkódó pártfogója közt folyvást ingana.

Nem gondolja meg, hogy minden esetre magát gyilkoló le. Mert ha meggyőzetik, minden nép utálattal forduland el, ki orosz szuronyokkal akar felette atyáskodni. S a czár, ha hatalma győzne, örökké fülébe fogná dörgeni Cicero szavait: „Servare te potui, an perdere possim quaeris.“

A szabad nemzetek csak e szempontból tekinthetik a beavatkozást, s azt tűnők nem lehet.

Mi pedig magyarok vegyük szívünkre a császár szavait, s legyen azoknak a czélzattal ellenkező hatásuk.

Támadjon fel az egész nemzet, s fogadja a muszkákat nem mint Ferencz József kívánja barátul, hanem kiirtandó ellenségül.

Az oroszok Napoleon előtt saját hazájukat, ősi fővárosukat pusztiták el.

Tanuljunk az oroszoktól, és ha szükséges, pusztán leljen hazánkban minden talpalatnyi földet, mellyet lábál fertőztetnek.

Hazánkat a mongolok két évig pusztiták, s az szebbé, gazdagabbá lett, mint volt.

Hazánkban másfél századig dult a török, s az a legmostohább kormány alatt ismét felvirágozott.

Korunkban háboru olly sokáig nem tarthat, mint a régi időkben, s csak győzzünk, pedig minden erőnk megfeszítésével győznünk kell, minden seb rövid időn begyógyuland, mert csak a haza javára munkáló kormányunk van.

Azért csak bátorság, bátorság, és mindig bátorság a legcsüggesztőbb perczeiben is, és a pokol bár milly tágasan feltárandó kapui sem győzendenek felettünk. D.

Néhány szó

galantai herczeg Eszterházy Miklós ó magosságához.

Kegyelmes herczeg! — Önről Magyarország még többet nem hallott, mint hogy Talleyrand egy unokahugát kellett volna nőül vennie, de kosarat kapott, mire aztán bújában egy angol ladyt tett herczeg Eszterházynévá.

Nem sokára ön házassága után nejeének testvére egy simplex angol hadnaggyal, a népből származott emberrel megszökött, s a híres Gretna-Greenben ennek neje lett, s a magosságos Villiers család beleegyezett a messallianceba.

S azt gondoltuk, hogy neje jó vérből önnök is jutott valami, de e csalódásból felvert a Wiener Zeitung.

Ön egy manifestumot adott ki, mintha herczeg Eszterházy még most is kis király volna, s hatalmat adna a pártnak, mellyhez áll.

Ön a császárnak, ha kell, fegyveres szolgálát is felajánlá hazája ellen. S a Wiener Zeitung ördjög ezen ajánlaton, elmondja önnök hatalmát, fényét s roppant jószágait, mellyeket még gőzocsin sem lehet annyi meg ennyi idő alatt bejárni.

De ön s a Wiener Zeitung hatalmasan csatlakoztak.

Ön herczeg Eszterházy Miklós, s egyéb semmi. Nektünk bármely honvédujoncz annyi szolgálatot tesz, mint ön a császárnak, talán többet is.

Szeretné a Wiener Zeitung a világgal elhíttetni, hogy ön szörnyen hatalmas ember, de fuimus Troes. Elmúlt a vasalimus dicső kora, önt leib-kammerdienerén kívül senki sem követi, még a fraknól ágyuk is sorainkban durrognak, mert vigasztalására irhatjuk, hogy Budán ismét kezünkbe jutottak. S ön egy hajdani falujának csak egy kanászát sem vheti a feketesárga zászló alá.

Ön szép nyilatkozata alá oda bigyesztheté ugyan az örökös főispáni czimet, de többé nem vármegyék ura, az utolsó pandur sem hajtana szavára.

Ön roppant uradalmak birtokosa, vagyis volna, de azok nagy része már is kezünkben van, s az isten a többit is kezünkbe adandja. S e felett ősi pazarlása által ön, ön a nagy régi híres herczeg, osztályos rokonságba jött Rothschilddel s más apróbb emberekkel, s így a roppant gazdagság is csak chimaera.

S így mehet ön a császári táborba, mondván, omnia mea mecum porto. S vigasztalhatja báró

Rothschildet, ki alkalmasint szörnyen megijedt, olvasván ön manifestumát.

Mi szerencsés utat kívánunk, akár nem vizionlátásra.

Ön mehet, s lesz a császárnak egy ujoncza, kít tőle nem irigylünk.

De ha hazája méltó büntetést szaband ön fejére, ne vádolja bírát. Ön hazáját a világ szemeláttára árulá el, s ha a világ előtt nem pirult elkövetni a legszörnyebb bünt, szenvedje aztán a büntetést is.

A szerénység mind eddig nem engede tollat ragadnom, míg a hírlapokból nem olvasám más zászlóaljokról a dicsőreket, kik tán nem vevének Budavár bevételében olly tevékeny részt, mint vett a 6-dik honvédrászlóalj. —

F. hó 20-án este zászlóaljunk a réstörö-üteg fedezetére levén rendelve, a legnagyobb kedvetlenség támadt zászlóaljunkban, gondolván, hogy így nem vehet részt a vár dicső bevételében; mindazonáltal viradatkor megkezdődvén az ostrom, mi távolról valánk annak szemléldi addig, míg lelkes zászlóaljparancsnokunk Szalkai százados látván azt, hogy a résen rohanó zászlóaljból már némelyek hátrálni kezének, ekkor ő minden parancs ellenére zászlóaljunkat utnak indítva, előre vezette. Zászlóaljunk véltve, hogy ostromra vezetendi, a legnagyobb lelkesedéssel követte; az Atlla-utczában pedig egy pár zászlóaljat visszafelé vonulni találván, legnagyobb sebességgel rohant egész a létráig, mellyeken ő legelő felhágva a vár falára, ezáltal a legénységet maga elszántságával lelkesíté s hősiességgel rohant az őt követőkkel a György terére, s innét a fegyvertárt elfoglalván, az ott levő ellent lefegyverzé, így zászlónk a Györgytérről legelső lobogott a Pest felőli várfokon, hirdetve a népszabadság egy új győzelmét. Továbbá a hidfőnél feltódnál ellent lefegyverzette és utóbb a nádori lakban magukat legtovább fentartó horvátokat maguk megadására kényszerítette.

Egy honvéd.

Gyöngyös majus 18. 1849.

Tegnap ünnepet ültünk, a nemzeti függetlenség örömnepét, nem annyira pazar fényben uszva, mint lángoló érzetekkel a haza ujjászűletésén ömledzve. A lelkes kormánybiztos egyetértve városunk hű polgáraival, mult vasárnapra gyásztiszteletet rendezve kívánták megszentelni előbb e hon vértanúinak emlékét, melly alkalommal Zatyko József köztiszteletű lelkészünk érzékeny szavakból fűzött borostyánkoszorút a dicsőn elestek sírjaira. Tegnap reggel 8 órakor morszárdörgések kíséretében, lelkesült néptömegetől környezve olvasta föl a piac téren kormánybiztosunk az országosan kelt függetlenségi okiratot, mit földetlen fővel hallgatott a nemzeti ügyet va-

lóban egész magasztosságában fölkarolni látszó népözön; innen az egész ünneplés polgári koszorú földobogó kobellel vonult szentegyházba hálaimát mondani istennek, hogy népét, mellyet szabadnak teremtett, de a fondor önkény rabigába görnyesztett, a gyermekorból kiségitvén, immár önállóságra vezette; itt ismét a hon javáért olly hiven buzgó lelkészünk magasztos érzelme- ket költő szónoklatával emelé ki a nemzetszabadság nagyszerű történetét, miként a szabadságharcz vérvetéséből ime függetlenségünk egygyé nőtt családfája virágozott ki, s hogy e gyönyörű virágot meg is érlelhessük, még sok küzdelmekre tartuk készen magunkat. A tisztelt egyházi férfú átmelegült szívből fakadt őszinte szavai ugy hiszem nem hullottak sziklaföldbe, s mint nem téveszték hatásukat, midőn átrezgének az egyház szent ívein, ugy elhangzani nem fognak, remény- lem, nyom nélkül a nemzeti ügy szerelmétől átha- tot keblekből. Majd minden ház nemzeti lobogók- kal ékeskedik. Dél után a vásártéren a testvéri- ség lakomája tartatott; este pedig ki volt világítva városunk. S mind ezek szívmelő egyszerűségben történtek, önként mellőzték a kiáltó pazar fényt lelkesünk, mert most a munka komoly ideje van, s erre nézve a függetlenség sóha ki nem törlendő emlékeül az egybegyült mennyiség meggazdálko- dott részéből inkább két, magukat hősiessen fölál- dozó önkéntes honvédét állítottak ki minden hadi kellékekkel a kivivott szabadság s függetlenség annál biztos megalapítására.

Nagyvárad majus hó 22-kén 1849.

Megírom az eseményt történetileg hiven, itél- jen fölötte a részrehajlatlanság.

Négy öt nappal ezelőtt, előttem ismeretlen nevű csapatbeliek érkeztek Váradra.

Kiváncsiság kíséretét őket lépten nyomon, s pillanat alatt eltelt a város hírokkal.

Királyhágóntulról érkeztek ide; többen közü- lők az élet teljében; voltak olyanok is, kik ezen időszakot tullepték.

Ezekre kandság mereszté szeméit: amazokra? — más egyéb.

És ezen megirt száraz semmiséghez a hír még a következőket melléklí sujtásképen.

Történt, mint mondják, hogy ezen bizonyo- sok, bizonyos helyütt, ide érkeztek és utazási céljukat köteleességüknel fogva bejelentették.

De azon bizonyos helyen, a visszataszító dur- vaság mellett, mellyel fogadtattak, kellő ruhájuk hiányában, honvédi öltözetüktől meg nem fosz- tathatván, atillájukról a zsinór és gombok leté- pettek, csúfosan.

Az érdeklött bűnösök (!!!) nők voltak.

Ezen eset másfél napig foglalkoztatta e város népét véleményezéssel.

Egyik helyeselte, rosztalta a másik.

Voltak, kik a női katonáskodást, mint a nem- zet méltóságával nem parallelisálhatót, kárhoz- tatták.

Egy megélemedett férú imigy nyilatkozott : „ha csakugyan égbevisítő vétek feneklik abban, hogy ezen nők hazájuk védelmére fegyvert fogá- nak, ne éreztessétek velük olly fagyos érzéketlen- séggel vétkük sulyát; mellynek nem reájok, hanem azokra, kiknek ocsmány meggyaláztatásukat kö- szönik, kelle vala esnie. Oh mert! nem köznapi lélek az, melly magát a szenvedések öltönyének hordozására rászánja, melly alatt igen sok fájdá- lom születik, mi nincs leírva, minek nincs hang adva.

Evelin.

V e g y e s e k .

Hurbán csordája Eperjesen Beniczky őrnagy által megveretvén, Szepesbe szorult, s april 20-án Bélán keresztül éjszakára Késmárkra ért.

Béla XVI szep. városban egy nemzetőri ruhá- ban lovagló polgár Láng Manó, ki szemlelésre ment ki, Hurbán felei által loyáról lerántatott, házához vezetettvén, az kipusztított főkóp Blaudek zászlóalja tüntette ki magát a rablástlan, — maga agyba-főbe üttetett. Átellenbeni szom- szédja Palumbinyi, megkönyörült, s a csorda közé batorkodott; szavai kezdettek hatni, midőn egy podolini ember azt kiáltá: fogjátok meg a közben- járót, ez a legnagyobb rebellis és kossuthianus. (Palumbinyi gyógyszeráros, a bélai nemzetőrség- nek kapitánya). Erre hát ezt fogták elő s pisztolyt szegeztek mellére. Ezt látva, egy harmadik polgár Palumbinyi mellett batorkodott szót emelni, miért azt is megfogták.

Ezzel kitakarodván a városból, a három fog- lyot magukkal vitték. Lang kezével fogta fel és törölgötte csurgó vérét, miután kézkendőjét is el- lopták; Palumbinyi huszasok által szerzett ma- gának kimélt; harmadik társuk szökni igyekez- vén agyonlövetett.

E tettek híre megelőzte a csordát Késmárkon és az öt felső szepesi városokban. Rettetés volt itt, mert minden magyar sereg távolban, ellenben Benedek és Vogel közelben valának. (E. L.)

Egy Posonyból s vidékéről jött honvéd főtiszt állítása szerint Ferencz József a posonymegye karokat és rendeket mind összehivatta s more pa- trio gyüleseztek. — Ez igen jó ómen. — Habs- burg-fajtabeli királyaink csak akkor jöttek rimán- kodva, czirógatólag körünkbe s hazánkba, ha nagy veszedelem fenyegette trónjukat. — Most azon- ban az aranyos szék roskadozó lábait nem fogják megtarthatni a posonyi rendek, ha teletorokkal lármázzák is „moriamur pro rege nostro Fran- cisco.“ (K. É.)

Pest, majus 25. 1849.

Pest városa hatósága tegnapelőtti közgyülé- sében függetlenségünk megünneplésére két hatá- rozatot hozta, mellyek elseje az egész haza elébe például állitható.

A város t. i. száz harcban tehetlenné vált

honvédet fog halála napjáig naponként 6 p. kr. díjjal ellátni.

E felett jövő vasárnap nagyszerű néptánc rendeztetik a városligetben, lesz mindennemű mulatság, ökörsütés, csúszhegy, ingyen színház, bor. Csak egyre figyelmeztetjük a rendezőket, gondoskodják szónokokról, kik a népnek értelmesen megmagyarázzák ezen ünnepe nagyszerű jelentőségét.

— Budavár ostromában megsebesült lelkes honfiak számára özvegy Esser Józsefné szerkesztőségünkhöz egy csomó tépetet és kötést küldje.

— Nem különben sebesült honvédeink számára Gaal Julia kisasszony 1 font 20 lat tépetet.

2-1 Geibel Károly,

pesti könyvárusnál megjelent és kapható:

Új kimerítő

magyar-német és német-magyar

ZSEBSZÓTÁR,

minden rangnak használatára.

Legújabb helyesírás szerint, minden elfogadott új magyar szavakkal bővitve.

Irta

Dr. Bloch Móricz,

oktató és a Magyar tud. társ. tagja.

Két kötetben. 2-ik javított és bővített kiadás. 4 frt. p. p.

3-1

Geibel Károly

könyvárusnál Pesten megjelent és kapható:

Szúnyogok.

Irta Nagy Ignác:

Tartalom: Ajánlás. — Előszó. — Szegény, ne igyál. — Fővárosi nemadózó. — Fürdői képecskék. — Budapesti séták I—XVII. — Két testvér. — Hivatalvadász. — Nászéj. — A nagyur. Borítékba fűzve finom képekkel 1 frt 20 kr. p. p.

Népszerű tanácsadó

a titkos betegségekben,

vagy utmutatás, hogy kell ilyen (bujasenyves, francia) betegségekben orvos jelenlétében banni, hogy nagyobb baj és veszedelem nélkül elmuljanak. Irta Szilézy Sam., orvostudor. — Borit. fűzve 20 kr.

3-1

MEGHIVÁS.

A Földvály-nemzetségnek tartatni szokott közgyülekezete ezen év szent György napján meg nem tartathatván, ez okból ugyane nemzetség minden tagjai most jövő június hó 18-dik napján reggeli 8 órakor tartandó köztanácskozás végett Pestre, a leveles tári szállásra, (Lipót-utca, 226. szám) ezenel meghivatnak. —

Költ, Pesten majus 25-kén 1849.

Földvály Pál.

3-1

Egy 4 éves 15 markos, seregély-szürke csikó, sertéskereskedő-utca 1374. sz. alatti, Barányi-féle házban a legillendőbb áron kapható. Értekezhetni a tulajdonosnál.

Olvasztott jó tehénvaj.

A nagy-hid-utczában 674. szám alatt levő házban van 9 — 10 másza olvasztott jó tehénvaj eladó; a venni szándékozók jeltensék magukat ugyanazon házban levő papiroskereskedésben Filtsótestvérek címe alatt.

Kiadandó szállás.

A molnár-utczában 152-ik sz. házban egy hat szobából álló szállás az emeleten; két három-szobás pedig földszint egyéb tartozandóságokkal minden órán bérbeadnak. Jakab-napra két szoba az emeleten minden tartozandóságokkal, u. m. konyha, éléskamra, padlás, pinéze, szinte kiadandók.

A „Két pisztoly” című kávé- és vendégházat ujan rendezvén, mind a t. cz. városi közönség, mind a t. cz. utazók kívánatait lehető legjutányosb áron kielégítendő, pontos és kész szolgálatomat ezennel tisztelettel ajánlom.

Haslinger József.

ELADÓ:

Egy 7 éves szürke, egy 3 és fél éves barna- és egy 7 és fél éves svilágospej ló, a két első nyergesvagy hadi lóul is használható; továbbá egy alföldi csinos uj paraszt-kocsi, azonnal szabadkézből eladandók. Értekezhetni Országuton, 556. sz. a., Fülöp Jánosnál.

Magyar középponti vasut.

Naponkinti



indulások

1849-iki april 29-től további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább $\frac{1}{4}$ órával az indulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra.
" " " személyvonat délut. 1 óra
30 perczkor.

Szolnokból Pestre.

" " " Személyvonat reggel 7 óra.
15 perczkor.
" " " Személyvonat délut. 1 óra.
45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra.

" " " délut. 3 " 30 percz.

Váczról Pest felé reggel 8 "

" " " délut. 5 " 54 "

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Nemzeti



színház.

Pest, pénteken, majus 25-kén, 1849.

FALURA

KELL MENNIE.

Vigjáték 3 felv. Irta Bayard és Bailly.
Fordította N. N.

Rendező: Szentpéteri.

Személyek:

Zimmerné asszony	— —	Szathmáriné.
Drang Coelestina, leánya	— —	Latkócziné.
Drang Ferdinand, veje	— —	Farkas L.
Paulna, Ferdinand huga	— —	Bulyovszkiné.
Freimann Caesar, tengerész tiszt	— —	László.
Presser, tanácsnok	— —	Szilágyi Pál.
Flórné asszony, fiatal özvegy	— —	Jókainé.
Braun Eduard	— —	Szigeti.
Náni, szobaleány	— —	Hubenainé.
Szolga	— —	Nagy.
Más szolgáló	— —	Vas.

Kezdeté 7 órakor, vége 9 után.